

Middelen en voornaamste argumenten

Werknemers die onderdanen van een derde land zijn en voor het verrichten van diensten naar Duitsland worden uitgezonden, hebben een „Arbeitsvisum” (werkvisum) nodig, dat alleen wordt verstrekt wanneer de werknemer vóór de uitzending minstens een jaar bij de betrokken ondernemer in dienst is geweest.

Zowel deze Duitse, op een interne beleidsinstructie gebaseerde praktijk van een voorlopig werkvisum als de verstrekking ervan uitsluitend aan zogenaamde „Stammarbeitnehmer” (vaste werknemers) is een ongerechtvaardigde en onevenredige beperking van de vrijheid van dienstverrichting.

Verzoek van het Arbeitsgericht Regensburg van 16 juni 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Gerhard Schmidt en Sennebogen Maschinenfabrik GmbH

(Zaak C-261/04)

(2004/C 228/41)

Het Arbeitsgericht Regensburg heeft bij beschikking van 16 juni 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 21 juni 2004, in het geding tussen Gerhard Schmidt en Sennebogen Maschinenfabrik GmbH, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- a. Moet clause 8, lid 3, van de raamovereenkomst (richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 ⁽¹⁾) betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd) aldus worden uitgelegd dat zij bij omzetting in nationaal recht een verslechtering door verlaging van de leeftijd van 60 naar 58 jaar verbiedt?
- b. Moet clause 5, lid 1, van de raamovereenkomst (richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd) aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staat aan een nationale bepaling die – zoals de hier in geding zijnde – geen beperkingen in de zin van de drie in lid 1 genoemde alternatieven inhoudt?
- c. Moet artikel 6 van richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 ⁽²⁾ tot instelling van een algemeen kader van gelijke behandeling in arbeid en beroep aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale bepaling die – zoals de hier in het geding zijnde – het sluiten van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd met werknemers

vanaf 52 jaar – in afwijking van het beginsel dat een objectieve reden noodzakelijk is – toestaat zonder dat van een objectieve reden sprake is?

- d. Indien een van de drie vragen bevestigend wordt beantwoord: Dient de nationale rechter de met het EG-recht strijdige nationale bepaling buiten toepassing te laten en geldt dan het algemene beginsel van het nationale recht, volgens hetwelk arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd alleen zijn toegestaan als er sprake is van een objectieve reden?

⁽¹⁾ PB L 175, blz. 43.

⁽²⁾ PB L 303, blz. 16.

Verzoek van het Amtsgericht Breisach van 7 juni 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Badischer Winzerkeller eG en Land Baden-Württemberg

(Zaak C-264/04)

(2004/C 228/42)

Het Amtsgericht Breisach heeft bij beschikking van 7 juni 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 22 juni 2004, in het geding tussen Badischer Winzerkeller eG en Land Baden-Württemberg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet richtlijn 69/335/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 17 juli 1969 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal, zoals gewijzigd bij richtlijn 73/79/EEG ⁽²⁾ van de Raad van 9 april 1973 tot wijziging van de werkingssfeer van het in artikel 7, lid 1, sub b, van de richtlijn betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal bedoelde verlaagde tarief van het kapitaalrecht voor bepaalde verrichtingen tot hergroepering van vennootschappen, richtlijn 73/80/EEG ⁽³⁾ van de Raad van 9 april 1973 betreffende de vaststelling van de gemeenschappelijke tarieven voor het kapitaalrecht, en richtlijn 74/553/EEG ⁽⁴⁾ van de Raad van 7 november 1974 tot wijziging van artikel 5, lid 2, van richtlijn nr. 69/335/EEG betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal en richtlijn 85/303/EEG ⁽⁵⁾ van de Raad van 10 juni 1985 tot wijziging van richtlijn 69/335/EEG betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal, (hierna: „richtlijn”), aldus worden uitgelegd dat onder het verbod van artikel 10, sub c, van de richtlijn alle in artikel 10, sub c, van de richtlijn genoemde handelingen vallen, onafhankelijk van de voorwaarden van artikel 4 van de richtlijn?